भगीरथः स राजर्षिर्निन्ये भुवनपावनीं ।
यत्र स्वपितॄणां देहा भस्मीभूताः स्म शेरते ॥ १० ॥
रथेन वायुवेगेन प्रयान्तमनुधावती ।
देशान् पुनन्ती निर्दग्धानासिञ्चत् सगरात्मजान् ॥ ११ ॥
यज्जलस्पर्शमात्रेण ब्रह्मदण्डहता अपि ।
सगरात्मजा दिवं जग्मुः केवलं देहभस्मभिः ॥ १२ ॥*
भस्मीभूताङ्गसङ्गेन स्वर्याताः सगरात्मजाः ।
किं पुनः श्रद्धया देवीं ये सेवन्ते धृतव्रताः ॥ १३ ॥
न ह्येतत् परमाश्चर्यं स्वर्धुन्या यदिहोदितं ।
अनन्तचरणाम्भोजप्रसूताया भवच्छिदः ॥ १४ ॥
संनिवेश्य मनो यस्मिन् श्रद्धया मुनयो ऽमलाः ।
त्रैगुण्यं दुस्त्यजं हित्वा सद्यो यातास्तदात्मतां ॥ १५ ॥
श्रुतो भगीरथाज्जज्ञे तस्य नाभो ऽपरो ऽभवत् ।
सिन्धुद्वीपस्ततस्तस्मादयुतायुस्ततो ऽभवत् ॥ १६ ॥
ऋतुपर्णो नलसखो यो ऽश्वविद्यामयान्नलात् ।
दत्त्वाक्षहृदयं चास्मै सर्वकामस्तु तत्सुतः ॥ १७ ॥
ततः सुदासस्तत्पुत्त्रो मदयन्तीपतिर्नृपः ।
श्राद्धमित्रसहं यं वै कल्माषाङ्घ्रिमुत क्वचित् ।
वसिष्ठशापाद्रक्षो ऽभूदनपत्यः स्वकर्मणा ॥ १८ ॥
राजोवाच ॥ किंनिमित्तो गुरोः शापः सौदासस्य महात्मनः ।
एतद्वेदितुमिच्छामः कथ्यतां न रहो यदि ॥ १९ ॥
शुक उवाच ॥ सौदासो मृगयां किंचिच्चरन् रक्षो जघान ह ।